

לסגור ניצב בורנשטיין היתה סיבה טובה לעצור את אברהם עזרא מיד כשהבחין בו. למרות שאחרי מעצרו נעצרו עוד 21 חשודים נוספים, לא היה כימ' עט צל של ספק מהרגע הראשון כי לאבר' רהם עזרא יש חלק במעשה הפשע. כי באותו יום עצמו שוחרר עזרא ממעצר בו היה נתון בעקבות השתוללות ביריונות אחרת שלו באותו מועדון עצמו.

„הכריחו אותי להיות גיבור!“

ספי ענה שאברהם עזרא נלקח לתחנת המיטרה לחקירה ראשונית, קיבלו עשרות הפצועים שהובלו לבית"ח היל"י פה בחדרה, את הטיפול הרפואי. אחד מהם היה ויקטור מימון, אחד משני בעלי

אברהם עזרא מובל לבית המישפט בתנחיה להוצאת פקודת המעצר נגדו, כשהוא לבוש במדי צה"ל. הוא נראה כמי שאינו חופט את היקף הוועה שביצע. טען בבית המישפט: „לא התכוונתי להרוג, רציתי רק לעשות קצת רעש...“

הדיסקוטק בראוריין. הוא נפגע ברסיס ברגלו. דם רב שתת ממנו. כיוון שהוא חולה סכרת, חשש לחייו. רק בבית החולים, כשהמתין לחבישת רגלו, מעולף למחצה, נזכר כי גם בנו רמי היה עימו אותו לילה במועדון. „ראיתי כמה מהחברים של רמי“, סיפר ויקטור. „הם ניגשו אלי ואמרו לי: „אל תדאג, ראינו את תבן שלך. הוא פצוע...“ ואז הם התחילו לגמגם. ראיתי את האנשים

הרוצח

על רגליו. עד לפני כחודש ימים, כאשר החלו ביריוני נתניה לפקוד את מועדונו. לביריונות בנתניה מסורת ארוכה. אופיה המיוחד של העיר והרכב הי אוכלוסייה שלה יצרו בה כנופויות בירור גים רבות. בנתניה היה להם מרחב מחייה יותר מכל מקום אחר בארץ. מאז קום המדינה נוספו אל תושביה הוותיקים והמבוססים של נתניה רבבות עולים, ממדינות צפון אפריקה, בעיקר מלוב. הפער בינם לבין שיכבת האוכ' לוסיה העשירה של העיר היה בולט ועמוק יותר מבכל עיר אחרת. ייחודה של נתניה כעיר תיירות וקייט, שיש בה יותר מקר מות בילוי ליליים מאשר בתליאביב ושי בעונות החיירות היא מוצפת תיירים. סגני דינבים בעיקר, משך את בני נוער השר ליים אל מוקדי האור הנוצצים. הם נמשך כו אל החיירות בחוף הים וגם אל מועדון ניהיליא וחדיסקוטקים. כיוון שלא היו להם אמצעים לבלות שם, דרשו סריבלגיה

האבלים

מישפחתו של רמי מימון, אחד ההרוגים בטבח במועדון בראוריין, יושבת שיבעה. משמאל נראה ויקטור מימון, אחד מבעלי המועדון, שנפצע בהתנקשות ורק בבית החולים נודע לו על מות בנו. לידו אשתו, בתו החיילת ובנו הצעיר. „אני מפחד לצאת לרחוב“, טוען ויקטור, „שמעתי את הביריונים אומרים: „חבל שהרימון פגע בבן שלו. רצינו שהאבא ימות!“

של כניסה ובילוי חגים. גם כשזו ניתנה להם היו מביעים את מחאתיהם בהש' תוללות, בהיטפלות לנשים, בניפוץ בק' בוקים ורהיטים. כתוצאה מכך נאלצו שישה ממועדוני נתניה להתחסל. המיש' טרה היתה חסרת אונים לטפל בתופעה, בדיק כמו בתליאביב שם גרמה הביר' יונות במועדונים להיסול חיי הלילה של העיר.

בראוריין, בשל אופיו השקט ואופי האנשים שבילו בו, נשאר אחד המקומות השקטים האחרונים. עד לפני חודש, כאשר, בשל סגירת הדיסקוטקים אחר רים, החלו חבורות הביריונים לפקוד גם אותו. בעלי המקום, ויקטור ושותפו אפי רים סרוסי, ניסו למנוע מהם כניסה. הביר' יונים איימו על חייהם. יום אחד, לפני כחודש, חוטל רימון עשן אל המועדון.

ויקטור מימון החליט אז לסגור גם את המועדון שלו. הלך לתחנת המיטרה ובכה בפני השוטרים. „אמרת לי להם שאני לא יכול יותר, שאני רוצה לסגור“, סיפר השבוע ויקטור בשבתו שבעה על בנו. „עם דמעות בעיניים אמרתי למיטרה שאני לא יכול להמשיך לעבוד עם אנשים כאלה. הם אמרו לי: „מי שמשלם תכונים אותו אמרתי להם: אבל אלה הם פוש' עים. הראו לי תמונות באלבום הפושעים של המיטרה. הבחורים שהשתוללו אצלי היו שם. אמרתי להם: אתם מכירים אותם. תעיפו אותם מעלי! אלח מתעולם התח' תון!“

„אבל המיטרה הרגיעה אותי: „אנחנו רוצים לתפוס אותם על חם, אמרו לי. „נתנו לי שמירה. באו בלשים למוע' דון. היו יושבים שם כל לילה ומצעים דרך חור מיוחד שעשיתי בכר מי מש' תולל. היו גם שומרים בחוף. שניים על הגג ושניים בצד. אפילו בימים של גשם היו עומדים בחוף ושומרים. זה נתן לי ביטחון לעבוד הלאה. אמרו לי שנתנו לי שמירה כזאת שלאף מקום אחר בארץ לא נתנו. וזה היה נכון. חודש כימעט היה שקט. הביריונים ידעו כנראה שיש בלשים במקום ולא השתוללו. קודם היו כל לילה במועדון עשרות בקבוקים שבו' רים. פתאום המקום נהיה כמו בית-כנסת. „אחרי שזרקו את רימון העשן והמיש'

הוא נחשד בזריקת רימון - נעצר - וביום

ששוחרר השליך את רימון המוות שקטל שישה

טרה עצרה את החשודים אמרו לי: „לימד' נו אותם לקח. לא רק שהם לא יפריעו לכם יותר הם יחיו לכם עכשיו לעזרה. הייתי מבוסס. דאגתי רק לזה שהאנשים לא יברחו מהמועדון שלי ותהיה לי פרנ' סה. לא דאגתי למוות, כי מהמיטרה אמרו לי שאין לי מה לדאוג. והנה דווקא ביום ששיחררו אותם מהמעצר, חסירה המיטרה את השמירה. אפילו לא אמרו לי על זה. אם היו אומרים לי לא אינני שותף אותו ליליא. עכשיו נשארתי בלי

ילד ובלי פרנסה. אין לי מה לעשות כאן יותר שיתנו לי רק לעזוב את הארץ.“

סמים בשוק

ב ליד הרצח הגיע גם אברהם עזרא למועדון. הוא נכנס לפניו לערוך סיור ולראות מי ישנו במקום. אחר-כך יצא החוצה. הוא היה בין החשודים בהטלת רימון העשן למועדון לפני כחודש. אחרי זה בא לשותפו של ויקטור, תבע ממנו באימים ובמכה בחזה לבטל את תחלונה נגדו ונגד חבריו. הוא נעצר שוב עד ליום הרצח. עבור מיטרת נתניה לא היה אברהם עזרא פנים חדשות. הוא היה מוצר אופייני לנער השוליים שצמח בשכונות העוני בעיר. משפחתו עלתה מעיראק בשנות החמישים. אביו היה פועל בניין. הוא היה נער בעייתי מגיל צעיר. בכיתה ו' הפסיק את לימודיו בבית-הספר, החל להסתובב ברחובות. לאיש לא היה איכפת מכך. שום מוסד לא דאג להחזירו לבית-הספר. בגיל 14 הורא לראשונה לבית-משפט על התנהגות פרועה. נידון להימצא שנתיים תחת פיקוח קצין מבחן. בגיל 16 נתפס על גניבה זעירה. ישב כמה ימים בכלא. בגיל 18, כשהגיעו שנתו להתייצב לי צה"ל שוחרר מגיוס. גילו כי הוא נרקמן, מכור לסמים. צה"ל אינו מגייס אנשים כאלה. בעירייה ניסו לשקמו. נתנו לו דיכון בשוק הירקות העירוני. הדוכן היה עמוק בתוך השוק ואברהם טען כי הקונים אינם

בן-שיטרת, חיתה הנערח חיזירח שנעצרו בין 22 החשודים בהשתייכות לכנופיית הביריונים.